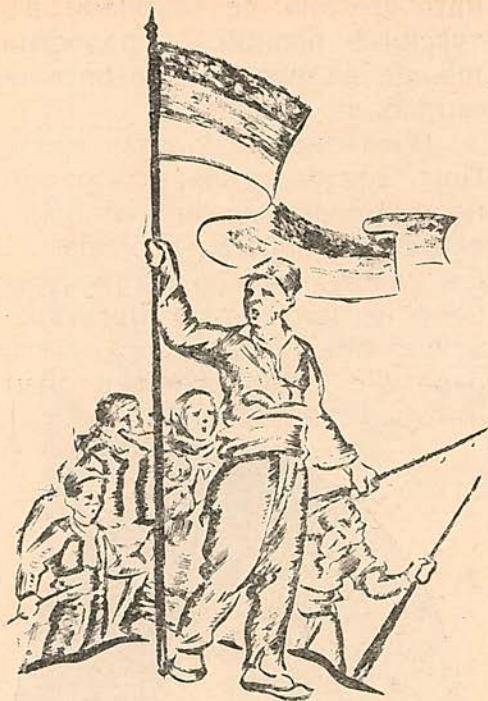

ще ви вода! . . . Безъ отдихъ
напредъ!

Като обезумѣлъ Скобелевъ
виждалъ какъ турцитѣ изби-
ватъ раненитѣ руски войници.
Тѣхнитѣ стонове долитали до
ушитѣ му.

— Братя, гледайте, какво
вършатъ съ нашитѣ герои, —
крещѣлъ Генералътъ, — тѣ
мчатъ нашитѣ ранени.

Хладна потъ покрила лица-
та на героитѣ. Сърдцата имъ
заудряли, очитѣ имъ заискрили.
Срѣдъ дъждъ отъ куршуми,
срѣдъ димъ отъ орджия и прахъ,
тѣ залетѣли напредъ.

— Следъ мене, деца! Не
оставайте! Помнете мжченията
надъ вашитѣ братя! Отстѣп-
ление за насъ нѣма! . . . Следъ
мене! . . . — викалъ славниятъ
генералъ, възседналъ на бѣ-
лия си конь, съ издигната сабя.

— Не забравяйте убититѣ
си братя! — викалъ още той и
летѣлъ предъ рускитѣ герои.

Тѣзи думи разпалили още
повече сърдцата на редѣщи-
тѣ вече герои и тѣ съ още
по-страшенъ устремъ литнали
къмъ зловещата височина.

Като вихъръ билъ генера-
лътъ на своя конь. Той удрялъ
шпори по бѣлата кожа на ко-
ня, която се багрѣла отъ але-
на кръвъ.

— Напредъ, другари! От-
мъщавайте за своитѣ! Запѣй-
те грѣмко своята бойна пѣсень,
още по-грѣмко, за да заглуши-
те последния страхъ и послед-
ната жажда за животъ! Грѣм-
ко удрайте, барабани! Следъ
мене! . Напредъ, славни герои,
напредъ! Напредъ, мили вой-
ници! Следъ мене! Височината
не е далеко, съ единъ ударъ
ще я превземемъ! — крещѣлъ
генералътъ.

Смѣлитѣ герои летѣли следъ
него, въ свирепа злоба, падай-
ки и ставайки. Раненитѣ и уми-
рашитѣ, повдигайки се на рѣ-
це, викали „ура“, влагайки въ
този предсмъртенъ викъ пос-